

2) Bevezetés: a kezdetektől a népvándorlásig.

2.1 Őskor Az őskorban az emberiség gyűjtögetésből, halász-vadászatból élt. Évezredek sokaságán át az ősemlék nélküli időszakok és katasztrófák közepette, a fajtája fennmaradásáért küzdött. A mostoha körülmények között létszáma alig növekedett.² Kr. e. 8000 körül sorsdöntő fordulat volt a földművelés felfedezése a Közelkeleten.³

2.2. A mezőgazdasági forradalom és a migráció. Az első mag elültetésétől a rendszeres termelésig, azaz a kiszolgáltatottság megszűntéig, hosszú évszázadok teltek el. Azután folyamatosan szaporodott a népesség.^{4, 5} Kr. e. a VII. század körül ősparaszti csoportok indultak el a gyakorlatilag lakatlan vidékekre, a gyűjtögető hordák területére. Elkezdődött a népvándorlás első, majdnem erőszakmentes korszaka: a migráció. A földművelés 5000-ban a Kárpátmedencéig,⁷ 3000-ban Európa legnyugatibb és legészakibb pontjaira⁸ is eljutott. Az ősparasztok ott telepedtek le, ahol tetszett nekik, de mindig erdőmentes vidéken. Európa egyik legnagyobb ilyen, összefüggő (lössborította) területe a Kárpátmedencében volt. A migráció kb. Kr. e. 500-ig tartott. Az 5 és fél évezred folyamán (újkőkorszak, réz-, bronzkor és a vaskor eleje) minden szabad terület feltöltődött paraszti társadalommal, mely a gyűjtögető népesség 38-szorosát tette ki. [1. sz. rajz.] Ezt, a minden idők legnagyobb arányú lakosság sokszorozódását a demográfusok mezőgazdasági forradalomnak nevezik. A migráció alakította ki Európa összes nyelvét és nemzetiségét. A történelem további alakulását eldöntő korszak lefolyásáról csak a nyelvi szubsztrátumok alapján vannak halvány elképzeléseink.

2.3. A népvándorlás. Az erdőmentes területek benépesedése után a Kr. e. I. évezred folyamán kisebb embercsoportok (nagy családok, vagy nemzetségek) már nem tudtak erőszak alkalmazása nélkül szabadon mozogni és letelepedni. Jól felfegyverzett lovas seregek (5-20000 harcosból és családtagjaikból álló *törzsek*) indultak hódító útra.⁹ Erejüknek megfelelő nagyságú területet hódítottak meg és uralkodtak a parasztság felett mindaddig, míg új hódító el nem kergette őket, vagy el nem szívták a többségben lévő behódoltak tömegében.¹⁰ A görög, római, bizánci és arab történetírók részletesen ismertetik a hódítók viselt dolgait, de saját tájaiktól északra keveset, vagy semmit nem szólnak a meghódítottokról. Gyakran csak jó ezer évvel később, a nemzeti írásbeliség kezdetén, avagy, (mint Magyarországon), még akkor sem, tisztázódik a múlt egyrésze.

2.4. Az elkallódott magyar múlt. Magyarországot már az újkőkortól ősparaszti nép lakta.⁷ Nem tudni mióta voltak közöttük magyarul beszélők, s azt sem, mikorra váltak többségükben magyarrá. Csak nagyon későn, a XI. században, az adományozó oklevelek magyar szolganeveiből¹¹, valamint Kniezsa István hely- és folyónevek alapján összeállított XI. századi nemzetiségi térképe¹² alapján tudtuk meg, hogy az ország többsége Szt. István idejében magyarul beszélt. Az elkallódott múlt feltárása a jövő nagy feladata lesz. A magyar parasztság betelepülése sok évszázaddal a honfoglalás előtt elkezdődhetett. Ma már sok nagynevű kutatónk ismeri ezt a tényt,¹³ hivatalos történetírásunk mégis kitart azon tézis mellett, hogy

minden magyar a honfoglalók leszármazottja, vagy az általuk elmagyarosított őslakók utódja. A tétel tarthatatlanságát az ittkövetkező vitairat népesedési adatokkal és történelmi párhuzamokkal fogja bizonyítani.

2.5. Anonymus félre-értelmezései. Első krónikásunk történiáját, bár olykor fenntartással fogadták és a megkérdőjelezett tételeket nem ismerték el, mégis a magyar történelemírásba a következő, döntőfontosságú téves Anonymus értelmzések kerültek bele.

2.5.1. Történelemírás: Anonymus a magyar nép történetét írta le. Ez a kiindulás téves: Ő a királyok és nemesek krónikáját alkotta meg¹⁴ tehát kizárólag a honfoglalókkal és nem a meghódított országgal foglalkozott.

2.5.2. A honfoglalók a meghódított területeken szlávokat találtak. Anonymus azt írta: "a szlávok pedig, azon föld lakói"¹⁵, ahol ő a "solau" szót egy XI sz.-i ősforrásból vehette¹⁶, de szláv nyelvű lakosokra értette¹⁷. Ezt az értelmezést készségesen átvette saját történetírásunk, tőlük pedig környezetünk történelem-gyártói. A kommunizmus éveiben volt olyan magyar "történész", aki jó pontok begyűjtése érdekében Árpádék előtt szlovákokkal népesítette be a Kárpátmedencét, ami azért is lehetetlen, mert a szlovák nemzet évszázadokkal később alakult ki. Anonymus "solau"-ja = "sclavi"-val, mely szó az ókorban kifejezetten szolgát, rabszolgát¹⁸ jelentett. Másik ókori jelentés: germán vagy szármata népek¹⁹ lakhelyük Slavonia, egykoron Pannonia²⁰. A bizánci történetírók a szlávokat, azok első, tömeges megjelenésekor a VI. sz. derekán "sklavénoi"²¹ vagy "sklavoi" néven emlegetik. A szó második betűje (c vagy k) a szlávokkal kapcsolatban fokozatosan eltűnik. Anonymus eltűnt forrásműve, melyből a többi krónikáirónk is merített, a "sclavi"-t szolganépekre értelmezte. Az ősi forrás egy bizonyos néprétegre, a paraszti munkát végzőkre gondolt, akik szolganépek, bármilyen nyelven beszélnek is. Ebben a korban Európa parasztsága uraitól való teljes függőségben élt: mint félszabad, szolga vagy rabszolga. Idézhető egy német történetíró jellemzése a népvándorlás életszemléletéről: "Aki dolgozik, az rabszolga és az is marad"²²

2.5.3. Anonymus és a hun-magyar rokonság. Anonymus többször is hangsúlyozza, hogy Álmos és Árpád Attila közvetlen leszármazottjai²³. A krónika legfontosabb mondanivalója az uralkodóház és Attila vérségi kapcsolatának hangoztatása. Nem emleget hun-magyar roknságot, de azt igen, hogy a magyarok (a honfoglalók) "Szkítiából" indultak el²⁴

2.5.4. Anonymus a parasztek hamis meséire és a regősök csacsogó énekére utalva²⁵ ismeri el, hogy a paraszti szájhagyomány egy másféle Gesta Hungarorumot is ismer, melyből kétségtelenül ő is merített²⁶. Mennyivel több ismeretünk lenne a magyar őstörténetről, ha az ősi gesta rekonstrukciójával többet törődünk volna.

2.6. A Puszták Népe. A cselédi ősoktól származó Illyés Gyula írói intuiciójával érezte meg népének ködbevesző múltját. A PUSZTÁK NÉPÉ-ből egy idevonatkozó

idézet:²⁷"A magyarság eredetéről szóló elméletek közül egy se hatott rám olyan revelációszerűen, szívre tapintás olyan bizonyosságával, mint az a legújabb, amely szerint a magyarok nem Árpáddal jöttek e hazába, hanem még Attila esőndes málhahordói gyanánt, ha ugyan már nem Attila előtt Mindenesetre esőndességüknek köszönheték, hogy sem a hunokkal, sem az avarokkal egyetemben nem verték se ki, se agyon őket, hanem életben maradhattak, és szolgálhattak a hunok után itt, hol az avaroknak, hol a frankoknak, mindenkinek, aki épp a nyakukra ült, és végül Árpád kemény, öntudatos turk vitézeinek, akik államot gyúrtak ebből a hallgatag, munkás népből, amely mindenét, még gyönyörű ugor nyelvét is átadta a nemes hóditóknak, ahogy ez már a történelemben a hóditók és meghóditottak között törvényszerű."....

A költői sorok majdnem egyeznek e vitairat felismeréseivel, csak annyiban egészítendők ki, hogy *a föld művelői a népvándorlás korában nemcsak a Kárpátokon belül, hanem mindenütt Európában túléltek az uralkodó (hóditó) népréteg pusztulását vagy elmenekülését*²⁸ A magyar nép majdnem teljes egészében a honfoglaláskor ittélő parasztságból, a többségében szolgasorban élő PUSZTÁK NÉPÉ-ből alakult ki. A honfoglalók is őseink, azonban arányuk a paraszti ősekhöz képest elenyésző. A XIX.sz-i történetírás nemzeti eposzt teremtett, s ezt nevezik ma is "*A magyar történelem-*"nek.

A történelemírásnak nem volt könnyű dolga:

- 1.) A Kárpátmedence népsűrűségét az európai minimum alá kellett redukálni
- 2.) A honfoglalók létszámát az összes többi hóditó fölé kellett emelni. Eszerint a honfoglaló magyarok több mint kétszer annyian lettek volna mint a több hullámban Galliába betelepülő frankok, vagy az Angliába vízi úton beáramló angolszászok.
- 3.) A Kárpátmedence lakosságának a honfoglalás után erőteljesen kellett szaporodnia. Az alapul vett növekedési ráta (4ezrelék) kb kétszerese a korszak maximális értékének.

Az 1-3-ig felsorolt erőfeszítések megtörténtek. A tézisek tathatatlanságára és még sok más magyarázat kétségességére a következőkben fogunk rámutatni